

[Johs. E. Larsen.]

mentet, og at tungtvejende hensyn taler for at fortsætte denne støttelovgivning, således at kutterflåden stadig er i så effektiv stand som muligt; hensynet til fiskernes sikkerhed til søs spiller også ind. Det er jo netop det centrale i sagen; gode fartøjer, udstyret med driftsikre motorer og med moderne, tekniske anlæg, betyder øgede fangstmuligheder og større sikkerhed for mandskabet. Hertil kommer, som ministeren også gjorde opmærksom på, at hensynet til beskæftigelsen på vore træskibsværfter må tages i betragtning.

At der er behov for denne lovgivning, som efter forslaget skal gælde for en periode på 3 år, fremgår af de mange andragender, som har hobet sig op, da de midler, der var stillet til rådighed ved loven af 27. maj 1950, allerede for nogen tid siden er opbrugt. Det foreslås derfor, at der for finansåret 1954—55 afsættes 2 mill. kr., eller lige så meget som for de to efterfølgende år tilsammen, for at man kan få afviklet de ansøgninger, der hidtil har været stillet i bero.

Vedrørende forslaget til lov om udlån til fiskeindustrien m. v. gælder stort set det samme, som jeg har fremført angående lovforslaget om støtte til fiskerfartøjer. Også her er tale om en fortsættelse af en lovgivning, der i de forløbne år har bidraget til en betydningsfuld udvikling. I dette tilfælde drejer det sig om fiskehandelen, fiskeindustrien, som her har fået en håndsrækning til at opbygge et ikke ubetydeligt hjemmemarked, en håndsrækning, der desuden har været med til at fastholde vor eksport til de udenlandske markeder. Den udvikling, som er i gang indenfor fiskeindustrien med hensyn til industrialisering, udbygning af produktionen og behandlingen af fiskeprodukter, må fortsætte fremover og fortjener den støtte, forslaget tager sigte på at yde.

Da disse to lovforslag som allerede nævnt er en videreførelse af en tidligere lovgivning, skal jeg med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale dem begge til hurtig og velvillig fremme i det høje ting.

Damsgaard: Disse to lovforslag har mange næsten ligelydende forgængere. Lige siden 1937 har vi haft en sådan støttelovgivning for fiskerierhvervet, ydet på forskellige vil-

kår gennem årene, og fiskerne og de til fiskeriet knyttede virksomheder har været glade for den håndsrækning, der her er givet.

I 1940erne fornyede vi lovene for et år ad gangen; nu foreslår den højtærede minister at vedtage lovforslagene for 3 år, og det kan vi måske også lige så godt gøre. Der er dog et spørgsmål i forbindelse hermed, som jeg vil vende tilbage til. Fra 1950 blev der stillet Marshallmidler, i alt 10 mill. kr., til rådighed for formålet; de er nu brugt, og siden efteråret 1953 har der ikke været penge til udlån trods meget stor interesse for disse lån, det gælder lån til nybygning af fiskerfartøjer, til udskiftning af gamle motoranlæg og øvrige tekniske anlæg i fiskerbådene såvel som lån til modernisering og rationalisering af fiskeindustrien. For dette sidste lovforslags vedkommende er der tale om en navneforandring; før hed det: lån til fremme af afsætningen af fisk og fiskeprodukter; men formålet er nogenlunde det samme, såvidt jeg kan se.

Der er jo her tale om en ren statsfinansiering; der skal af statskassen stilles henholdsvis 4 mill. kr. og 3 mill. kr. til rådighed for udlån. Det er efter mit partis syn bagsiden af medaljen. I princippet er mit parti imod denne statsfinansiering og håber, den kan blive overflødig på dette som på andre områder. Såvidt jeg er orienteret, vil den siddende realkreditkommission afslutte sit arbejde med en betænkning i efteråret 1954, og hvis der her fremkommer nye ting om kreditforholdene, som kunne nyttiggøres også på det långivningsområde, som vi her behandler, var det måske bedre kun at forlænge lovene for et år — hvis vi overhovedet skal vedtage disse lovforslag.

Jeg synes nemlig, der er en væsensforskel på de to lovforslag, idet der er forskel på den støtte, man vil give til udbygning af fiskerfartøjerne, udskiftning af motoranlæg o. s. v., og den støtte, der gives efter det andet lovforslag, hvor der er tale om statsudlån til fiskeindustrien. Navnlig med hensyn til dette lovforslag har jeg betænkeligheder, og der er vel også i lovforslagets § 1 tale om lån til nye virkeområder. Mon ikke disse ting lige så godt kunne finansieres på sædvanlig vis? Jeg har altså principielle betænkeligheder overfor långivning på begge de områder, lovforslagene vedrører, men dog navnlig med hensyn til lovforslaget om